

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องนี้ เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย ประเภทการศึกษาเชิงเปรียบเทียบ เพื่อเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตน การอบรมเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ระหว่างนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยและนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย และโรงเรียนกัลยาณวัตร ซึ่งงานบทนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอขั้นตอนของระเบียบวิธีวิจัย และข้อค้นพบโดยสรุป ตลอดจนอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

5.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากการเลือกโดยวิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กระจายภาคปลาย ปีการศึกษา 2536 ของโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัยและโรงเรียนกัลยาณวัตร จำนวน 670 คน ประกอบด้วยนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย จำนวน 270 คน และนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยจำนวน 370 คน

5.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามมโนภาพแห่งตน แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู ของหงุช (2533) และแบบสอบถามสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ของ เพয়ার (2534) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามดังกล่าวตามลำดับ ไปทดลองใช้และได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ ($\alpha = .90$.76 และ .85 ตามลำดับ) สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนด้วยตนเอง

5.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ เพื่อบรรยายสภาพภาพของกลุ่มตัวอย่าง โดยการแจกแจงร้อยละ และในการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของมโนภาพแต่ละด้าน คะแนนเฉลี่ยของสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน ระหว่างนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย และนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย ด้วยการทดสอบที (t-test) ตลอดจนการเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยระหว่างกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน ด้วยการทดสอบไคสแควร์ (Chi-Square test) แล้วทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้ Scheffé type coefficient (s^*) เป็นค่าวิกฤตในการตัดสินใจว่าสัดส่วนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใดบ้างที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.4 ผลการวิจัย

1. นักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย และนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย มีมโนภาพแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยมีมโนภาพแต่ละด้าน ต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย เมื่อพิจารณาในหลายด้าน ปรากฏว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยมีมโนภาพแต่ละด้านค่านิยมเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผล ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ ต่ำกว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย แต่มีมโนภาพแต่ละด้านด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสูงกว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย

2. นักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย และนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีสัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย มากกว่าในกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และยังมากกว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ควบคุมเคร่งครัดเกินไป แต่กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ควบคุมเคร่งครัดเกินไป มีสัดส่วนนักเรียนที่ผิดวินัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนที่มีพฤติกรรมผิวนัย และนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิวนัย เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน ปรากฏว่า กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิวนัย และนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ด้านพฤติกรรมครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ด้านพฤติกรรมครูดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิวนัย แต่มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนด้านกลุ่มเพื่อน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.5 อภิปรายผลการวิจัย

5.5.1 มโนภาพแห่งตนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิวนัยและนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมผิวนัยและนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย มีมโนภาพแห่งตนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย มีมโนภาพแห่งตนต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิวนัย ซึ่งได้ผลสอดคล้องกับที่ Hurlock (1978) ซึ่งกล่าวว่า มโนภาพแห่งตน (self-concept) ในทางที่ดีจะส่งผลต่อพฤติกรรมในทางบวกที่สังคมต้องการหลายประการ เป็นต้นว่า การมีความรัก การรู้จักรับผิดชอบเมื่ออยู่ในครอบครัว การมีความเป็นมิตรในหมู่เพื่อน มีความอดทน อดกลั้น ใจกว้าง สมองที่จะประติษฐ์คิดค้นว่า ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ กาญจณี (2522) ที่กล่าวว่า มโนภาพแห่งตนเป็นตัวแปรพื้นฐานที่จะกระทบกระเทือน และควบคุมการรับรู้ตลอดจนพฤติกรรมของบุคคล ในทางกลับกัน พฤติกรรมและการรับรู้ ก็กระทบกระเทือนมโนภาพแห่งตนเช่นกัน รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จาริส (2515) ที่พบว่ามโนภาพแห่งตนที่ดี จะปรากฏในนักเรียนวัยรุ่นผู้ประพฤติด้อยตามสังคมมากกว่าผู้ประพฤติดื้อต่อสังคม และประเทิน (2521) ได้วิจัยพบว่าเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายมีความรู้สึกไม่ดีต่อตน ส่วนเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมายมีความรู้สึกที่ดีต่อตน ในทำนองเดียวกันกับ Dietche (1959)

ซึ่งพบว่า เด็กชายที่ไม่มีปัญหาด้านความประพฤติ จะมีอัตมโนทัศน์ (self concept) ต่ำกว่าเด็กชายที่มีปัญหาด้านความประพฤติ นอกจากนี้ วิมล (2527) ยังวิจัยพบว่านักเรียนที่ไม่มีประวัติในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวและการรับรู้เกี่ยวกับ พฤติกรรมของตนเองในแง่ดีมีความรู้สึกลดต่ำลงของตนเองน้อย สังคมยอมรับและพอใจในรูปร่าง บุคลิกของตนเอง จึงมีความวิตกกังวลต่ำ อันเป็นผลทำให้อัตมโนทัศน์ของตนเองสูง ในทางตรงข้ามกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย มักได้รับคำตักเตือน จากทั้งครูอาจารย์ ผู้ปกครองตลอดจนสังคม จึงทำให้นักเรียนในกลุ่มนี้รับรู้ตนเองในแง่ดีน้อยลง อัตมโนทัศน์จึงต่ำ

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของมโนภาพแห่งตน ผลการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย มีมโนภาพแห่งตนด้านค่านิยมเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผล ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ ต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย แต่มีมโนภาพแห่งตนด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสูงกว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย ซึ่งสอดคล้องกับที่ กาญจน์ (2522) ได้รายงานไว้ว่า ระดับของมโนภาพแห่งตนของแต่ละบุคคลจะเป็นสิ่งที่บอกถึงความสำเร็จทางจิตภาวะ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนรู้ พัฒนาการทางความคิด การกระทำของตนเองในการแก้ปัญหา และสอดคล้องกับผลการวิจัย ของศิริบุรณ์ (2527) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6สังกัดโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดอุบลราชธานี ที่มีระดับผลการเรียนต่างกันมีมโนภาพแห่งตนด้านสติปัญญา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับในด้านการปรับตัวทางอารมณ์ การวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยมีมโนภาพแห่งตนด้านการปรับตัวทางอารมณ์ ต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Hamed (1967) ที่พบว่าอัตมโนทัศน์ (self concept) และการปรับตัวของเด็กวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กันทางบวก

5.5.2 การอบรมเลี้ยงดูของนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยและนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย

จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยและนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิวัฒน์ (2523) ซึ่งพบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบให้ความคุ้มครอง

มากเกินไปและแบบปล่อยปละละเลย เป็นตัวพยากรณ์ตัวหนึ่งที่รวมพยากรณ์
 ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ ในการวิจัยครั้งนี้
 ยังพบว่า กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีนักเรียน
 ที่มีพฤติกรรมผิดวินัย มากกว่าในกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ
 ประชาธิปไตย และยิ่งมากกว่าในกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้
 ความคุ้มครองมากเกินไปอีกด้วย แต่กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู
 แบบประชาธิปไตย มีนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย ไม่แตกต่างกับกลุ่มนักเรียน
 ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับ
 แนวคิดและผลงานวิจัยดังต่อไปนี้ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
 จะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมผิดวินัย กล่าวคือ ดวงเดือนและเพ็ญแข (2520)
 พบว่า การปล่อยปละละเลยเด็ก เป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่พบมากใน
 ยุวอาชญากร ซึ่งเป็นเด็กที่ไม่สามารถควบคุมความประพฤติของตนเองได้
 มีความรับผิดชอบต่ำ ขาดความมีระเบียบแบบแผน และมีนิสัย (2514) พบว่า
 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จะขาดความเป็นระเบียบ
 วินัย ขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่มีความขยันขันแข็ง ขาดความอดทนอดกลั้น
 ไม่สามารถทำงานกับผู้อื่นได้ นอกจากนี้ Bronfenbrenner (อ้างถึงใน
 หงษ์, 2533) พบว่า พ่อแม่ที่ปล่อยปละละเลยเด็ก ไม่เอาใจใส่ ไม่แนะนำ
 ช่วยเหลือ จะทำให้เด็กเป็นคนที่ไม่รู้จักควบคุมตนเอง ไม่รู้จักประมาณการใน
 สิ่งต่าง ๆ มีแนวโน้มจะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาแก่สังคม ส่วนเด็กที่ได้รับการ
 อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยนั้น จากทฤษฎีและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 มักรายงานว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะเป็นเด็กที่มี
 พฤติกรรมอยู่ในวินัย ซึ่งสอดคล้องกับ Hoffman (อ้างถึงใน หงษ์, 2533)
 ที่พบว่า การที่พ่อแม่ฝึกนิสัยโดยให้เหตุผล ทำให้เด็กมีวินัยสูงกว่าการฝึกวินัย
 โดยใช้อำนาจและการยับยั้งความรัก และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย
 ทำให้เด็กมีระเบียบวินัย มีความมั่นใจในตนเอง มีความรับผิดชอบ มีความ
 ร่วมมือดีได้รับการยอมรับจากเพื่อนและมีพฤติกรรมทางบวก และสอดคล้องกับ
 วรากรณ์ (2528) ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะส่งผลให้
 เด็กมีเหตุผล มีความรับผิดชอบ มีความมั่นคงในอารมณ์ เคารพสิทธิของ
 ตนเองและผู้อื่น มองโลกในแง่ดี ปรับตัวเองและแสดงออกอย่างมั่นใจช่วย
 เหลือตัวเองและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี อีกทั้ง Sears and others
 (1957) ก็พบว่า การฝึกระเบียบวินัยด้วยความรักและการยอมรับบุตรจะ
 สามารถสร้างให้เด็กมีความรู้สึกรับผิดชอบ ได้มากกว่าการฝึกที่เข้มงวดและ
 ด้วยอารมณ์

ในขณะที่แนวคิดและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป มีผลที่อาจทำให้เด็กมีโอกาสดังพฤติกรรมผิดวินัยหรืออยู่ในวินัยก็ได้ กล่าวคือ ลัดดาวัลย์และวิลาสลักษณ์ (2524) พบว่า วินัยที่รายงานว่าตนเองถูกอบรมเลี้ยงดูแบบรัก สนิบสนุนมากมีคะแนนความซื่อสัตย์ สัมมาคารวะ เอื้อเฟื้อ กตัญญู และยึดบาปบุญ สูงกว่าวินัยที่รายงานว่าตนเองถูกอบรมเลี้ยงดูแบบรักและสนิบน้อย ซึ่งสอดคล้องกับดวงเดือนและเพ็ญแข (2520) ที่กล่าวว่า ลักษณะแบบรักมากและควบคุมมากทำให้เด็กไม่เป็นตัวของตัวเอง ชอบพึ่งพาผู้อื่น มีความอดทนน้อย ความสามารถในการตัดสินใจ หรือแก้ปัญหาที่เผชิญหน้าต่ำ ชอบเพื่อฝัน ชอบตามขาดลักษณะผู้นำ แต่รักษาและเคารพกฎระเบียบ ในขณะที่ วราภรณ์ (2528) ได้สรุปลักษณะเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปจะมีลักษณะเป็นคนที่เอาแต่ใจตนเอง ขาดความคิดริเริ่ม ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ต้องคอยพึ่งพาผู้อื่นอยู่เสมอ ไม่สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเอง และปรับตัวอยู่ในสังคมได้ยาก รวมทั้งอรทัย (2518) ให้ข้อคิดว่า การให้ความรักความคุ้มครองเด็กมากเกินไปทำให้เด็กขาดความเชื่อถือตนเอง ไม่อาจแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองได้เมื่อต้องเผชิญปัญหาต่างๆ โดยลำพังเพราะไม่มีโอกาสฝึกการคิดและวิจรณญาณในการตัดสินใจด้วยตนเอง นอกจากนี้ Leonard (1952) กล่าวว่า การฝึกวินัยที่เข้มงวดเกินไปจนขาดความเข้าใจต่อความรู้สึกของเด็ก จึงกลับกลายเป็นการสร้างปัญหาให้แก่เด็กได้

5.5.3 ความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ของนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยและนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยและนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเพียว (2534) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี กลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยและกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนแตกต่างกัน และสอดคล้องกับวิรัช (2523) ที่กล่าวว่า สภาพการณ์ในโรงเรียนมีส่วนทำให้เด็กประพฤติผิดและเกิดพฤติกรรมที่ไม่ดีได้ สภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ไม่ดีและไม่เหมาะสมจะทำให้เด็กทำผิดกฎระเบียบต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากครูและเพื่อน วิธีการ

ปกครองชั้นเรียนและกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Thornburg (1975) ที่ได้ทำการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีปัญหาออกจากโรงเรียนกลางคัน ร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่าง มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนและอีกร้อยละ 24 ของกลุ่มตัวอย่างแสดงทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนอย่างรุนแรง ซึ่งแสดงออกหลายลักษณะ เช่น เห็นว่าหลักสูตรการเรียนการสอนไม่มีประโยชน์ต่อการเรียน ครูผู้สอนเน้นเรื่องคะแนนมากเกินไป มีการลำเอียงและกฎข้อบังคับของโรงเรียนเข้มงวดเกินไป และสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ยัง พุกนิม (อ้างถึงในพเยาว์, 2534) ที่กล่าวว่า ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียน มีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนเป็นอย่างมาก กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีความพึงพอใจ หรือมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน ย่อมทำให้นักเรียนมีความผูกพันต่อโรงเรียนอยากใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียน และทำให้นักเรียนได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ จากการเรียนการสอนแต่ในทางกลับกัน ถ้าสภาพแวดล้อมทำให้นักเรียนได้รับความเจ็บปวดและขมขื่นแล้ว อาจจะทำให้เด็กเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน อันจะก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่าง ๆ ได้ เช่น ปัญหาการหนีเรียน เกิดความเบื่อหน่าย ซิงซัง อยากหนีการเรียนการสอน เป็นต้น

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน ผลการวิจัยยังพบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนด้านพฤติกรรมครู ต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย ซึ่งสอดคล้องกับที่ มานะและคณะ (2514) ที่ได้วิจัยพบว่า เหตุผลที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในเขตพระนคร-ธนบุรี หนีเรียนเพราะว่าเรียนไม่รู้เรื่อง ครูใช้อารมณ์ในการสอน กลัวครูทำโทษและเกียจคร้าน เช่นเดียวกับ วิรัช (2523) ที่ได้กล่าวว่า บุคลิกภาพของครูมีส่วนอย่างมากต่อการที่จะก่อให้เกิดระเบียบวินัยในโรงเรียน ครูจะมีบทบาทที่สำคัญในการควบคุมปัญหาทางวินัย และมีส่วนอย่างมากต่อการกระทำผิดวินัยของเด็ก เช่น ให้การบ้านเด็กไม่ชัดเจน สอนไม่ดี ไม่เตรียมการสอน ครูแต่งตัวไม่เหมาะสม เจ้าอารมณ์ ไม่ให้ความสนใจและไม่เอาใจใส่เด็ก รวมทั้ง สมพร (2523) ได้สรุปว่า ครูที่สอนไม่ดี ไม่เตรียมการสอน เจ้าอารมณ์ การไม่ยอมรับพฤติกรรมบางอย่างของเด็ก และไม่สนใจเด็กเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กประพฤติผิดทางวินัย และการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยและนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนด้านกลุ่มเพื่อนไม่แตกต่างกัน ในขณะที่ มานะและคณะ

(2514) ได้ทำการศึกษาพบว่า เหตุผลที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในเขต พระนคร-ธนบุรี ชอบปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกงเพราะกลัวเพื่อนว่าเขยไม่ทันสมัย เข้าหมู่พวกไม่ได้ เหตุผลที่สูบบุหรี่เพราะว่าสูบเพื่อเข้าสังคม สูบเพราะถูกเพื่อนชักจูงและเหตุผลสำคัญของการยกพวกตีกันเพราะว่าเพื่อนฝูงชักจูง รักพวก รักโรงเรียน

5.6 ข้อเสนอแนะ

5.6.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้

1. จากผลการวิจัยที่ปรากฏว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวัยมีมโนภาพแห่งตนดีกว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย ในด้านคำนิยมเกี่ยวกับ สัมฤทธิ์ผล ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ และรวมทุกด้าน ดังนั้น บิดา มารดา ผู้ปกครอง ครู และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับประชากร ที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ควรที่จะช่วยกันส่งเสริมและสนับสนุน ตลอดจนจัดการ ให้นักเรียนมีความรู้สึกรู้จักคิดเกี่ยวกับตนเองในทางที่ดี ทั้งในด้านสติปัญญา นิสัยในการเรียน ทักษะในการเรียน และไม่ให้ความกดดันทางอารมณ์ อาทิ การเป็น คนมีความสุขรอบคอบ คิดหรือกระทำอย่างมีเหตุผล มีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้จักเป็นมิตรกับคนอื่น เป็นต้น เพื่อนักเรียนจะได้มีพฤติกรรมอยู่ในระเบียบและกฎ ข้อบังคับของทางโรงเรียน มุ่งขยันหมั่นเพียร ตั้งใจเรียน จะได้บรรลุ เป้าหมายในการศึกษาและไม่เป็นปัญหาต่อสังคม

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า มีนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยอยู่ในกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบปล่อยปละละเลย และแบบได้รับความคุ้มครองมากเกินไป เป็นจำนวนแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย เป็นกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมากกว่าในกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และยิ่งมากกว่าในกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ ความคุ้มครองมากเกินไปด้วยเช่นกัน ดังนั้น บิดา มารดา ผู้ปกครอง ครู และผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรหลีกเลี่ยงการให้การ อบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย กล่าวคือ หลีกเลี่ยงวิธีการปฏิบัติที่ทำให้เด็ก รู้สึกว่าตนเองถูกเกลียดชัง ไม่ได้รับการเอาใจใส่และการสนับสนุน มักถูกตำหนิ อย่างไม่มีเหตุผล เมื่อทำผิดมักถูกดุด่าและลงโทษอย่างรุนแรง

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวัย มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียนดีกว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย โดยเฉพาะในด้านเกี่ยวกับพฤติกรรมครู ดังนั้น ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ควรตระหนักถึงการสร้างทัศนคติที่ดีของนักเรียนที่จะมีต่อครู กล่าวคือ ครูควร

จะมีพฤติกรรมที่เป็นแบบอย่างที่นักเรียนจะเอาเป็นแบบในการประพฤติปฏิบัติ มีความยุติธรรม มีเหตุผลประกอบเสมอในการตัดสินใจ มีความเมตตาสงสารต่อนักเรียน

5.6.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการวิจัยในทางองเดียวกันกับนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายให้กว้างขวางขึ้น อาทิ ในระดับจังหวัด เขตการศึกษา ระดับภูมิภาค และระดับประเทศ เพื่อให้สามารถประยุกต์ใช้ผลการวิจัยกับประชากรได้กว้างขวางยิ่งขึ้น

2. การวิจัยครั้งนี้ จำแนกนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยตามที่ฝ่ายปกครองของโรงเรียนกำหนดและบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรพิจารณาใช้วิธีการจำแนกนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย แบบอื่นๆ

3. ขยายตัวแปรให้มากขึ้น โดยนำตัวแปรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง กับพฤติกรรมด้านวินัย อาทิ เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวมาศึกษา เพื่อหาตัวพยากรณ์ที่ร่วมกันในการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษา ที่ถือเป็นวัยรุ่นต่อไป